

24.245
17584

X 891

1

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΡΟΧ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΠΟΛΥΚΑΡΗΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΜΕΡΝΗΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΓ. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΠΟΝΗΜΑ

Α. Ε. ΠΑΔΑΜΑ

ΜΕΤΟ ΟΡΓΑΝΕΣ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. Ε. ΑΓΑΠΗΤΟΥ
(ΟΔΟΣ ΜΑΙΖΩΝΟΣ).

1878.

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστους.

Οὐδὲν ἄλλο, νομίζω, εἶναι εἰς τὸ θέατρον τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρχει ἀλογώτερον καὶ μισητότερον τόσον, ὅσον τὸ νὰ νομίζῃ τις ὅτι εἶναι σοφὸς μὴ ὢν, ἐξ οὗ τόσα ἄλλα πηγάζουσι κακὰ, ὑπερηφάνεια, κενοδοξία, καὶ ἄλλα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ σοφὸς ὄντως ἐκεῖνος Σωκράτης, ἐμπαίζων τοὺς τοιούτους ἔλεγεν « ἐν οἶδα » ὅτι οὐδὲν οἶδα ». Παραλείπω τοὺς ἱεροὺς τοῦ Θεσπεσίου Παύλου λόγους, ὅστις διὰ τὴν στιγματίσιν τοὺς δοκισισόφους, διὰ τὴν τοὺς ἀποδείξῃ μηδὲν, ὡς καὶ εἶναι « ἡ σοφία τοῦ Κόσμου τούτου μωρία, ἔλεγεν ἐστὶ παρά τῷ Θεῷ » καὶ ὁμοίως οὗτοι γαυριῶντες δύνανται, λέγουσι, καὶ αὐτὰς τοῦ Ὑψίστου τὰς ἀβύσσους νὰ κατανοήσουσι ἐνῶ οἱ τρισάθλιοι οὔτε τὰ ἔργα κἄν ἐνός τεχνίτου ἐμποροῦν νὰ γνωρίσωσι.

Οὐδέποτε ἤθελα τολμήσῃ νὰ ἐπιχειρισθῶ τὴν παρούσαν ἀκολουθίαν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πολυκάρπου, καθόσον καὶ σοφὸς δὲν εἶμαι, καὶ ἀδυναμίας καὶ ἐλλείψεις πολλὰς ἔχω· ἀλλ' ἐπειδὴ διαβαίνων ποτὲ ἐκ τῆς ἱεράς Μονῆς Κοτίσης, ὅπου ὑπάρχει καὶ ἡ αἰδέσιμος χεὶρ τοῦ μνησθέντος ἁγίου, ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω τὸν σεβαστὸν ὄντως Ἱερομόναχον Νικοδήμον, ὅστις τὰ πάντα ἀφῆκε τῷ Χριστῷ ἠκολούθησε, καὶ ἤδη μονάζει παρά τῇ ῥηθείᾳ Μονῇ, ἠξιώθη δὲ προσέτι νὰ προσκυνήσῃ καὶ τὴν τοῦ ἁγίου χεῖρα, ἣτις τοῖς πᾶσι πιστῶς δεομένοις παρέχει ἰάματα, καὶ ἡ ὁποία πολυχρόνιος δυσηκόη μὲ κατεβασάνιζε. καὶ ἰατροῖς κατηνάλωσε ὄχι ὀλίγα, μόλις ὁ μνησθεὶς εὐλαβὴς Νικοδήμος μ'εὐλόγησεν αὐτῇ, καὶ ἀμέσως ἴαθη τὸ οὖς μου, ἐξ οὗ καὶ ἔρρευσε πληθὺς ἐμπύου, ἀπεφάσισα καίτοι ἀνάξιος, τὴν σύνταξιν τῆς παρουσίας διὰ προτροπῆς τοῦ Ἱερομονάχου Νικοδήμου, ὅστις καὶ ἐδαπάνησεν ὄχι ὀλίγα εἰς τὴν ταύτης τύπωσιν.

Δέξασθε ταῖνον εὐμενῶς τὸ μικρὸν τοῦτο πονημάτιον, εὐσεβεῖς ἀναγνώσται, συγχωροῦντες καὶ τὰς ἐλλείψεις μου, δεόμενοι δὲ τοῦ Ὑψίστου νὰ φωτίσῃ τὸν νοῦν καὶ ἄλλων ἀνωτέρων μου νὰ συντάξωσιν ἐντελεστεράν ἀκολουθίαν εἰς δοξολογίαν τοῦ ἐν ἁγίοις θαυμαστοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος
Α. Σ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ.

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΓ'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Ἐσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσῶμεν στίχους 5. καὶ ψάλλομεν σιγῆρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν.

(Ζήτει εἰς τὸ μνηαῖον).

Ἔτερα πρὸς τὸ Πανεύφημοι μάρτυρες ἡμᾶς.

Πάτερ Πολύκαρπε τὰ σά, θεῖα κατορθώματα, ἀνθρώπων νόες θαυμάζουσι καὶ καταπλήττονται βρῦεις γὰρ τοῖς πᾶσι, πιστῶς προσιούσι Σοι, τὰ βεῖθρα τῶν ἰάσεων πάνσοφε· ὅθεν νῦν σεβομεν τῶν λειψάνων θεῖαν χεῖρά Σου, ἐν ἧ πάντες τὸν Χριστὸν κηρύττομεν.

Παραλυτον ἐσφιγξας ποτὲ, ἅμα τε καὶ ἀνεων, σθένει· χριστοῦ τοῦ φωτίσαντος σοῦ τὴν διάνειαν, καὶ σοὶ δωρουμένου χάριν τὴν ἀένναον, τὴν ἐλύζουσιν ἰάματα ἅπασιν, νόσους διώκουσαν καὶ νῦν, Πάτερ αὐτῷ πρέσβευε λυτρωθῆναι δεινῶν τοὺς ὑμνοῦντάς Σε.

Πολύκαρπον πάντες οἱ πιστοὶ συνελθόντες σήμερον, ὡς γηθοσύνως αἰνέσωμεν· καὶ γὰρ κεκτήμεθα ρύστην καὶ προστάτην, αἰεὶ ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ πᾶσαν ἐξελαύνοντα κάκωσιν, καὶ τὴν πανωλεθρον, τὴν χολέραν τὴν πολύφθορον, ἣν περ πάντες ὡς δεινὴν δεδίκασι.

Δόξα Ἐρχος πλ. α.

Δεῦτε ὁ χριστεκώνυμος λαὸς ἐν εὐφροσύνῃ σήμερον πανηγυρίσωμεν. Ἴδου γὰρ τράπεζαν προτίθεται ἡμῖν ὁ ἱερομάρτυς Πολύκαρπος, τὰς ἀριστείας τῶν ἀγώνων αὐτοῦ· ὀλοκαυτωθεὶς γὰρ διὰ Χριστὸν, καρπούς ἡμῖν ἐβλάστησεν ὧν περ νῦν δρεπόμενοι Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς τιμῶντας αὐτοῦ τὴν μνήμην, καὶ προσκυνοῦντας ἐν πίστει τὴν χεῖρα τὴν αἰδέσιμον, τὴν ὡς νάματα ἰάματα βλύζουσαν, καὶ τὴν πανώλεθρον νόσον διώκουσαν, καὶ παρέχουσαν ἡμῖν πλήρη τὴν ἴασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ.

Ἐξοδος φῶς ἰλαρὸν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα, ζῆτει τῇ ἑ. τοῦ ἀγίου Χαραλάμπους.

Ἡ συνήθης ἐκτενής.

Ἐἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν Σιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἐρχος α.

Τῶν ἐπὶ γῆς προσκαίριων καὶ φθαρτῶν ὑπερφρονήσας ἄγιε, τὰ οὐράνια ἐπόθησας· ὄθεν τὸν Χριστὸν τρανώς τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας, καὶ βασάνους δι' αὐτὸν δεινὰς ὑπέμεινας· οὐ γὰρ σε πυρὸς φλόξ ἔδειμάτωσεν ἀλλ' ὀλοκαύτωμα σαυτὸν θαρσαλέως τῷ Θεῷ προσήνεγκας· οὐ τῆς δόξης ἀπολαύων νῦν ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων τὴν μνήμην Σου καὶ πόθῳ ζέοντι κατασπαζομένων τὴν πάντιμον χεῖρά Σου, μάρτυς Πολύκαρπε.

Ὁ αὐτός.

Σεμνύνου ὡς ἀτεχνῶς ἡ ἐπαρχία τῆς Ναυπακτίας, καὶ ἡ Μογὴ τῆς Κοτίσης· ἐν κόλποις γὰρ κατέχεται τὴν αἰδέσιμον χεῖρα τοῦ ἱερομάρτυρος Πολυκάριου, ὡς θησαυρὸν ἀκένωτον· ἢ καὶ πηγάζει ἰάματα τοῖς προσιοῦσιν αὐτῇ ἐν πίστει, καὶ τῆς λαοφθόρου νόσου ἀπάλλαττουσα πάντας τοὺς ἐν πόθῳ ζέοντι αὐτὴν προσκυνοῦντας· πρὸς δὲ καὶ ἀκρίδας ἀπελαύνει τῶν φυτῶν, ταῦτ' ἀπήμαντα τηροῦσα, καὶ παρέχουσα πᾶσι κηρύττειν Χριστὸν, τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν.

Ἐρχος β'.

Ἀνυμνήσωμεν σήμερον πιστοὶ, τὸν Θεηγόρον Πολύκαρπον, τὸν ἐπίσκοπον Σμύρνης· οὗτος γὰρ τῷ θεολόγῳ Ἰωάννῃ μεμαθητευμένος, ἐμυήθη τὴν ὄντως σοφίαν παρ' αὐτοῦ· καὶ θεογνωσίας πρὸς φῶς καθοδηγῶν τὴν ποίμνην αὐτοῦ, τὸν τῆς ἀθεΐας σκότον εὐσεβῶς ἀπήλασε· θυσία δὲ τῷ Θεῷ γεγόμενος καὶ ἐν πυρὶ τελέσας τὸν ἀγῶνα ἀπολαύει νῦν τῆς ἀλήκτου χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς ἀξιοθιθήμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ὁ αὐτός.

Πῶς ἐξεῖπειν σοῦ τῶν θαυμάτων τὸ ἄπειρον κατ' ἀξίαν νῦν δυνησόμεθα, Πολύκαρπε, φρενητιῶντας γὰρ ἰάσαι, καὶ παραλύτους συσφίγγεις· κατάγεις δ' αὐτὸν ἀυχμῶση γῆ, καὶ τὸ ἄμετρον τούτου συστελλεις πάλιν· νόσους δ' ἀποδιώκεις, καὶ πᾶσι παρέχεις τοῖς πίστει προσιοῦσι, τῇ αἰδεσίμῳ χεῖρᾳ Σου, τὸ ἄμετρον ἔλεος.

Δόξα Ἐρχος πλ. δ'.

Δεῦτε χριστοφόροι λαοὶ τῆς Αἰτωλίας καὶ Φθιώτιδος ἐν χαρᾷ σήμερον πανηγυρίσωμεν· ἰδου γὰρ ὁ ἱερομάρτυς Πολύκαρπος συγκαλεῖται ἡμᾶς, τράπεζαν παρατιθέμενος, τῶν ἐξαισιῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος· ὅσπερ πάντας τοὺς ἐν πίστει αὐτὸν αἰτουμένους οὐκ ἐγκαταλειμπάνει, ἀλλὰ δωρεῖται τὴν ἴασιν, καὶ πίνοντας τοὺς πόθῳ ζέοντι κατασπαζομένους τὴν πάντιμον χεῖρα, παραδόξως κινδύνων ἀπαλλάττεται. Διὸ εὐφημοῦντες νῦν πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· θεηγόρε Πολύκαρπε, ἐξελου ἡμᾶς τῆς ἐνεστῶσης ἀνάγκης, ἰκετεύων Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν παρέχοντα πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι· καὶ αἱ συνήθεις εὐχαί.

Ἐἰς τὸν σῆχον Σιχηρὰ προσόμοια.

Ἐρχος δ'.

«Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι».

Λαμπρυνόμενος πνεύματι, καὶ Χριστῷ φωτιζόμενος, ἐκήρυξας ἅπασιν, πάτερ ὅσι· μονάδ' ἀπλήτῳ

ἀδιαίρετον, τριάδα ὑπάρχουσαν ἐν προσώποις τοῖς τρισίν. ὅθεν νῦν συναγάζεται, οὐ τὸ ἅγιον, καὶ θεϊότατον πνεῦμα ταῖς χορείαις, προφητῶν τε καὶ μαρτύρων, ἱερομάρτυς Πολύκαρπε.

στ'χ. δίκαιος ὡς φοινῖξ ἀνθήσει.

Φυτευόμενος ἅγιε, καὶ Χριστῷ γεωργούμενος, τὸ φυτὸν ἐδλάστησας τὸ πολύκαρπον· ἐξ οὗ νυνὶ ἀρυσόμεθα, καρπὸν τὸν ἀείζων, καὶ οὐδέποτε φθαρτὸν, τὸν παρέχοντα, πάνσοφε, ὡς θαυμάσια, ποταμούςς ἰαμάτων τοὺς ἐν πίστει προσκυνοῦσι τῶν λειψάνων τὴν πανσεβάσμιον χεῖρά Σου.

στ'χ. τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Τῷ τῆς χάριτος πνεύματι, οὐ βωννύμενος ὄσπε, τοὺς σοφοὺς κατήσχυνας, ἀξιάγασε· ὃν καὶ εἰδέναι νομίζουσι· θεοῦ τε τὴν δύναμιν, καὶ σοφίας τοὺς μυχούς, ἀπατῶνται δ' οἱ τάλανες, μὴ γινώσκοντες, τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου μὴ ὑπάρχειν, ἢ αὐτόχροσμα μωρία παρὰ Θεῷ Παντοκράτορι.

Δόξα ἤχος δ'.

Τὸν διὰ πυρὸς διανύσας ἀγῶνα, καὶ τρανῶς τὸν Χριστὸν τοῖς ἅπασι κηρύξας, Ἀντωνίου τοῦ ληρώδους κατεφρόνησας· διὸ νῦν ταῖς χορείαις τῶν μαρτύρων συναγάλλη θεηγόρε Πολύκαρπε· ἀπολαύεις δὲ διηνεκῶς τῆς δόξης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἐκέτευε, θεομακάριστε, λυτρωθῆναι· κινδύνων, τοὺς τιμῶντας τὴν πανέορτον μνήμην Σου, καὶ προσκυνοῦντας ἐν πίστει τὴν πάντιμον χεῖρά Σου, τὴν παρέχουσαν ἅπασι πλήρη τὰ ἰάματα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'.

Τὸν ἐπίσκοπον Σμύρνης, καὶ φρουρὸν νῦν θερμότατον τῆς μονῆς τῆς Κοτίσης, τὸν Πολύκαρπον ἅπαντες, αἰνέσωμεν ἐν πίστει οἱ πιστοὶ, ὡς ἰάματα παρέχοντα ἡμῖν· θεραπεύει γὰρ ἀλλήλους, παραλύ-

τοὺς συσφίγγει· τοὺς δὲ τὴν χεῖρα προσκυνοῦντας τῶν κινδύνων ἀπαλάττεται.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθειγμένου.

Εἰς τὸν ὄρθρον, μετὰ τὸν ἐξάψαλμον τὸ,
Θεὸς Κύριος.

Τὸ τροπάριον τὸν Ἐπίσκοπον Σμύρνης δις.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθειγμένου.

Μετὰ τὴν α'. σιχολογίαν, κάθισμα,
Ἦχος α'.

Τὸν τάφον Σου, σωτήρ.

Βλαστάνει νῦν, σοφέ, τὸ Πολύκαρπον δένδρον ἐκχέεις τοὺς καρπούς, ἀφειδῶς καὶ συνάτεις, τοὺς πίστει Σοι προστρέχοντας, καὶ τιμῶντας τὴν μνήμην Σου· ὅθεν ἅγιε, τοὺς δαιμονῶντας ἰᾶσαι, ἀπελαύνεις δὲ, καὶ τὴν πανώλεθρον νόσον, τὴν μαστίζουσαν τὴν τῶν βροτῶν ἡμῶν φύσιν, καὶ σώξεις τοὺς δούλου Σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Μητέρα Σε Θεοῦ.

Μετὰ τὴν β' σιχολ. κάθισμα.

Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἀνατέλλεις νῦν ἡμῖν ὡς ὁ φωσφόρος, καταυγάζων ἅπαντας, τοὺς Σε τιμῶντας εὐσεβῶς, ἱερομάρτυς Πολύκαρπε, καὶ προσκυνοῦντας τὰ ἅγια λείψανα.

Θεοτοκίον ὅμοιον

Μωϋσῆς ἐώρακε πυρφόρον βᾶτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεθεῖσαν, πανάμωμε, δρόσου δὲ μάλλον πληνθεῖσαν τῆς χάριτος.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὸν Πολύκαρπον πάντες τὸν ἀξιάγαστον, τὸν Χριστὸν Θεοῦ λόγον προκηρύξαντα τρανῶς, εὐφημήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν· οὗτος γὰρ ἤνυσε σεβ-

ῥως τὸν ἀγῶνα ἐν πυρὶ, καὶ πᾶσι νῦν καταχέει, ἰάσεις
τὰς θυμασίους, καὶ πρεσβευεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ἕρος.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ἄ. ἀντικείμενον τοῦ δ'. ἤχος.

Προκείμενον ἤχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοινῆ ἀνθήσει, στίχος.

Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ κείνου

Τὸ, πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Ἔειπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς.

Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπιβαλοῦσι γὰρ κλπ.

Ἔπειτα τὸν Ν. Δόξα ταῖς τῆς Θεοτόκου

στίχος ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός

καὶ τὸ ἰδιόμελον ἤχος πλ β'.

Τὸν δλοκαυτωθέντα ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ λόγου
καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἀπολαύοντα τῆς δόξης αὐτοῦ,
οὐ τῆ δυνάμει ἰάματα ὡς νόματα βλύζοντα πᾶσι
τοῖς πιστοῖς, συνελθόντες σήμερον ἐν ὧδαῖς πνευ-
ματικαῖς εὐφημήσωμεν ἐν κατανύξει δὲ πρᾶξωμεν
Θεηγόρε Πολύκαρπε, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου τῆς πο-
λυφόρου ἀσθενείας, Χριστὸν ἱκετεύων τὸν παρέχον-
τα πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου· τὸ Κύριε ἐλέησον

ιβ'. ἐλέει καὶ οἰκτιρῆσαι. Ἔπειτα ὁ κανὼν

τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ ἁγίου.

(Ζήτηε εἰς τὸ μηναιὸν)

Ἐξαποστειλάριον. (Ζήτηε ὡσαύτως εἰς τὸ μηναιὸν.)

Ἐν τοῖς αἰνοῖς, τὸ πᾶσα πνοή ἱστῶμεν στίχους δ'.

καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια γ'.

δευτεροῦντες τὸ ἄ.

ἤχος ἄ.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῶν Οὐρανίων τὰ κάλλη κοθήσας, ἐνδοξε, τῶν ἐπι-
γῆς ἀπάντων κατεφρόνησας, μάκαρ· πᾶσι δὲ κηρύξας
τρανώς τὸν Θεόν, τῷ πυρὶ ὠλοκαύτωσας· οὐ τὴν ὀρ-
μὴν ἐπέσχε· σθέει· Χριστοῦ, τοῦ Σε μεγαλύνοντας.

Τῆς Αἰτωλίας γῆν παῖδες δεῦτε συνδράμετε, ἅμα
καὶ δι' αὐπακτίας, καὶ πιστῶς ἀνυμνεῖτε, Χριστοῦ
τὸν ἱεράρχην, τὸν πᾶσι πιστοῖς τὰ ἰάματα βλύζον-
τα, καὶ ἀπελαύνοντα νόσον τὴν χαλεπὴν, τῶν ἐν
πίστει προσκυνούντων αὐτοῦς.

Ὡς λαμπροφόρος ἐπέστη καὶ φωταυγῆς νῦν ἡμῖν,
ἡ τοῦ ἁγίου μνήμη, τοῦ σοφοῦ Πολυκάρπου, αὐγά-
ζει γὰρ τοὺς πάντας, ἐν πίστει θερμῇ, τοὺς τὴν
χεῖρα τὴν πάντιμον, πανευλαβῶς προσκυνούντας, καὶ
τῶν δεινῶν αἰτουμένους διασώζεται.

Δόξα ἤχος δ'.

Τὸν Πολυκαρποῦντα καὶ ἀνθοῦντα πᾶσι τοῖς πιστοῖς,
τὸν στερρότατον ἀθλητὴν, τὸν εἰς οὐδὲν τὰς βασάνους
λογισάμενον ἀλλὰ τρανώς τὸν Χριστὸν κηρύξαντα
Θεὸν τε, καὶ ἄνθρωπον, καὶ διὰ τοῦτο ἐν πυρὶ δλο-
καυτωθέντα, τὸν Θεηγόρον καὶ Θεῖον Πολύκαρπον,
συνελθόντες σήμερον ἐπαινέσωμεν· οὗτος γὰρ ὑπὲρ
Χριστοῦ παθὼν, τὸν τῆς δόξης ἀμαράντινον ἐκομί-
σατο στέφανον παρ' αὐτοῦ· οὐ τῆς δόξης ἀπολαύει
ἄληκτα χαρμονικῶς μετὰ πάντων τῶν δικαίων· τῆ
δυνάμει δὲ τοῦ αὐτοῦ τὰ πάντιμα λείψανα τοῖς ἐν
πίστει προσκυνούσιν αὐτὰ, παρέχει τὰ ἰάματα· οὐ
μόνον δ' ἐξ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, ἀλλὰ καὶ τῶν
φυτῶν αὐτῶν ἀπελαύνει πᾶσαν νόσον βλαβεράν καὶ
ἑωρεῖται πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε κλπ.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Δίδονται δὲ καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος,

ὧδὴ γ'. καὶ ζ'. ὁ ἀπόστολος προκείμενον.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν κυρίῳ στίχος

Εἰσάκουσον ὁ Θεός. Πρὸς Τιμόθεον

β'. ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι· ἀλληλούϊα.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Ἔειπεν ὁ

Κύριος· εἰ μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου κλπ.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὸν ἅγιον.

Ἐγγρὰν διοδεύσας.

ᾠδὴ α΄.

εἰχ. ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Τὰ χεῖλη ἀνοίξω τὰ βδελυρὰ, καὶ γλώσσαν κινήσω, τοῦ αἰτήσασαι παρὰ σοῦ, δοθῆναι μοι ῥῶσιν τε καὶ σθένος, ὡς ἐξειπεῖν τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Αἰτοῦμαι Σε, πάτερ, εἰλικρινῶς, τὰς πολλὰς ἁμαρτίας, παραπτώματα τὰ ἐμὰ, παρίδε πάντα καὶ ἀνάσχου, τοῦ εἰσακοῦσαί μου πανθαύμαστε.

Δόξα πατρί.

Λάμπρουν τοίνυν τὸν τῆς ψυχῆς, τῆς ἐμῆς τὸν κόσμον καὶ ὁδήγησον ἀσφαλῶς, πρὸς τρίβους με ὄντως τὰς εὐθείας πτῆν τῶν δαιμόνων ἐλαύνων ἐπήρειαν.

Καὶ νῦν.

Πάντες οἱ νόες τῶν γηγενῶν, ἐκπλήττονται, κόρη, ὑπὲρ λόγον σὺ τοκετῷ σου γὰρ τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων ἐν τῇ γαστρὶ σου ἐχώρησας.

Οὐρανιας ἀψίδος.

ᾠδὴ γ΄.

Προστάτην Σε πάντες, ἐν δαινοῖς κεκτήμεθα, ῥύστην καὶ ἐν πάσαις ταῖς συμφοραῖς· ὅθεν αἰτοῦμέν Σε, ἐν πόθῳ ζέοντι, νῦν τὸν Χριστὸν ἱκετεύσαι, ἐξελεῖν τὸ ποιμνιον πάσης κακώσεως.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τὸν Χριστὸν σὺ κηρύξας, δι' αὐτὸν ὠλοκαύτωσας ἀγάλλῃ δὲ αἰεὶ νῦν, Πάτερ, δόξαν οὐράνιον, ὁρῶν ἀένα· διὸ μὴ παύση πρεσβεῶν, τοῦ σώζεσθαι ἅπαντας, σοὶ νῦν προστρέχοντας.

Δόξα.

Ἰκετεύομεν, Πάτερ, ὡς θερμῶς οἱ δούλοι σου, καὶ γόνυ κάμπτοντες βοῶμεν· δέξαι τὴν δέησιν, πιστῶς τιμῶντων σου, τὴν πανσεβάσμιον μνήμην, καὶ προσκυνούντων ἐν πίστει, τὴν πάντιμον χεῖρά σου,

Καὶ νῦν.

Ἰκετεύω Σε, κόρη, τὸν Χριστὸν κηύσασαν, τὸν γόφον τοῦ νοός μου διαλύσαι, ὅπως ὑμνήσω σου, τὴν μεγαλειότητα, τὴν δωρηθεῖσαν σοι, παρὰ Χριστοῦ Θεοῦ λόγου, τοῦ μόνου Παντάνακτος.

Κραυγάζομεν ἐν πίστει σοὶ ἅπαντες Θεηγορε, ὅτι ῥύστην ἐν τοῖς δεινοῖς, αἰεὶ Σε κεκτήμεθα, καὶ πρεσβεῦεις ἀπαύστως τῷ Χριστῷ Θεοῦ τῷ λόγῳ.

Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, ἀπειρανδρε Θεοτόκε, γνώρισον δὲ γε νῦν ἡμῖν, τὴν μόνην ἀλήθειαν, ὅπως αἰεὶ ὑμνοῦμεν τὸν Χριστὸν τῶν πάντων κτίστην.

Μνημονεύει ὁ ἱερεὺς τῶν δι' οὗ ἡ παράκλησις, καὶ φάλλεται τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'. ὅτι ἐλεήμων, καὶ εὐθύς λέγομεν τὸ ἐξῆς τροπάριον.

Ἦχος β'.

Λιπάρει Χριστὸν, τὰς χεῖρας καθηλώσαντα, τοῦ σῶσαι ἡμᾶς, δεινῶς ὀλισθήσαντας, καὶ μηδὲν φυλάξαντας, πεσόντας δ' εἰς τὸν βόρβορον, ἅγιε, τοῖς πόνηροῖς δὲ δόντες ἑαυτούς, τοὺς πάντας ὀξέως ἀναρπάξουσιν.

ᾠδὴ δ'.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Καθοδήγησας, Πάνσοφε, εἰς τὰς εὐθείας τρίβους σου τὸ ποιμνιον, καὶ νῦν ἅπαντας κατεύθυνον, πρὸς τὸ φῶς τὸ λάμπρον ἀλήθειαν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Κεκτήμενοι, Θεόσοφε, τὴν πάντιμον χεῖρα ἡμῖν τὴν βλύζουσαν τὰ ἰάματα ὡς νάματα, ὡς εἰκὸς οἱ ἅπαντες χαίρομεν.

Δόξα πατρί.

Δυσωποῦμέν Σε, ἅγιε, τοῦ πρεσβεῦειν αἰεὶ Χριστῷ τῷ Παντάνακτι, τοῦ ἐκλυτροῦσθαι κακώσεως, τοὺς προσκυνούντας ἐν πίστει τὰ λείψανα.

Καὶ νῦν.

Ἰκετεύω Πανύμνητε, καὶ ἐχέω ὡσεὶ κρουνοὺς τὰ δάκρυα, ἐξαιτούμενος θερμῶτατα, παριδεῖν μου πταισμάτων τὸ πέλαγος.

ᾠδὴ ε΄.

Φώτισον ἡμᾶς.

Ἐλασον σοφῆ, τῶν ἐν πίστει προσκυνούντων σου, τὴν πανσεβάσιμον χεῖρα καὶ πάντιμον, τὴν δεινὴν νόσον, ὡς σκληρῶς πάντας θερίζουσιν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ῥύσαι νῦν ἡμᾶς, τῶν κινδύνων, θεηγόρε σοφῆ, καὶ Χριστῷ ἀεὶ τῷ λόγῳ πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν πίστει, τιμώντων τὰ λείψανα.

Δόξα.

Ἦλολας πυρὶ, ὡς τὸν Χριστὸν κηρύξας τρανώς, καὶ ἐδέξω παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον, καὶ νῦν πρεσβεύεις τοῦ λυτροῦσαι ἡμᾶς ἅπαντας.

Καὶ νῦν.

Δέξαι νῦν σεμνῆ, τὴν πενιχρὰν ταύτην δέησιν, καὶ ἡμῶν μὴ παρίδης τὰ δάκρυα, ἀλλὰ παράσχου τὴν τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Τὴν δέησιν.

ᾠδὴ ς΄.

Ἐκήρυξας τῆς ζωῆς τὴν ἄβυσσον, καὶ Θεοῦ τὸν προαιώνιον λόγον, τὸν ἐκ φθορᾶς, ἀναρπάσαντα πάντας, καὶ ἀμαρτίας σταυρῷ καθελώσαντα· ἐβλάστησας δὲ νῦν ἡμῖν τὸ φυτὸν τὸ Πολύκαρπον ἅγιε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἐπλήρωσας δι' εὐχῆς τοὺς σιτώντας, γυναικὸς τῆς θεοφάμενης Σε, Πάτερ, οὓς τοῖς πτωχοῖς, ἐξεκένωσας τότε, καταπραΰνας λιμὸν τὸν ἐπάρατον· κατάπλησον καὶ νῦν ἡμᾶς τοῦ φωτός τοῦ λαμπρύνοντος πνεύματα.

Δόξα πατρί.

Ἀνέστειλας τοῦ ἀύχμου ἀμετρίαν, τὸν Θεὸν ἐξιλασκόμενος, Πάτερ, καὶ νῦν ἡμᾶς περιπίπτοντας πάντας, εἰς ἀμαρτίας δεινὰ παραπτώματα, δεόμεθα εἰλικρινῶς, ἐξ αὐτῶν ἐπανόρθωσον ἅγιε.

Καὶ νῦν.

Ἐχώρησας τὸν παντὶ ἀχώρητον, καὶ Θεὸν δημιουργήσαντα πάντα, καὶ τῷ μαστῷ, σὺ ἐθήλασας τοῦτον, τὸν ἐν

ἐρήμῳ λαὸν αὐτοῦ θρέψαντα· ἰλάσθητι καὶ νῦν ἡμῖν, σὸν υἱὸν δυσωποῖσα καὶ Κύριον.

Διάσωσον ἄχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς δεδήλωται,
καὶ εὐθύς τὸ κοντάκιον.

Ἦχος β΄.

Τὴν σεπτὴν Σου χεῖραν πλοῦτον ἀκένωτον, κερκτημένοι πρέσβυν σε πρὸς Θεὸν προτιθέμεθα μὴ παρίδης νῦν σοὺς ἰκέτας, Πολύκαρπε, ἀλλ' ἐπίσπευσον ὡς συμπαθὴς εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκβοώντων σοι· πρόφθασον ἐν κινδύνοις, καὶ ῥύσαι κεκαυωμένους, ἐπικαμπτόμενος νυκτὶ ἰκεσίας δεομένων Σου·

Καὶ εὐθύς τὸ προκείμενον. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει,
ς ἴχος. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ κύριος.

Ὁ ἱερεὺς· καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς κλπ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἀγίου εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα κλπ.

Ἐπειτα δόξα Ἦχος β΄. ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις ἐλεήμων· καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ἦχος πλ. β΄.

Μὴ με χειμαζόμενον ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις, καὶ κατακλιζόμενον ἀλγεινῶς αἰκίσις ἀλάστορος, ἀποκλείνης ἅγιε, ἀλλ' οἰκτεῖρήσόν με τὸν ἄσωτον· δέχου τὴν δέησιν, ἣν ἀπὸ καρδίας προσάγω Σοι· Θεὸς γὰρ σε παράκλησιν καὶ παραμυθίαν πιστοῖς παρέσχες· ὅθεν σοὶ κραυγάζω, θεράπων τοῦ Χριστοῦ θαυματουργέ, ὑπὲρ καὶ οὐ ὠλοκαύτωσας, ἐπισπεύσας ἴασαι.

Ὁ ἱερεὺς σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαὸν Σου κλπ.

Τὸ κύριε ἐλέησον ἱβ'. ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς κλπ.

ᾠδὴ ζ΄.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῆς ψυχῆς μου τὸ νέφος, τὸ κατάπυκνον ἅγιε, διασκέδασον, καὶ μαστίγα δύνης, μαστίζουσιν τὸ σῶμα, καὶ

ψυχὴν καταθλίβουσιν, ἀπέλανόν μου σοφὲ, πηγὴ ἢ τῶν θαυμάτων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Θεόθεν σὺ ἔχων, τῶν ἰάσεων χάριν σοφὲ Πολύκαρπε, ἰάσεως ἀξίους, ποιήσον τρισμάκαρ, τοὺς ἐν πίστει Σοὶ κράζοντας ἐκ τῶν παντοίων δεινῶν, σῶζε σοὺς ἰκέτας.

Δόξα..

Ἐκτενώς σοι βοῶντας, καὶ ἐν δάκρυσι Πάτερ. σοὶ νῦν προσπέγοντας, μὴ πάριδε αἰτούμεν πρόσδεξαι δὲ Πάτερ, καὶ κινδύνων διάσωσον, προσκυνούντας εὐσεβῶς τὰ λείψανα, τὰ θεῖα.

Καὶ νῦν.

Ὡς Δέσποινα πάντων, ἡ τεκοῦσα τὸν σωτῆρα καὶ πλάστην μου, εὐώνυμον τὸν χῶρον, φυγεῖν ἐκδυσωπῶ Σε ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· ὅθ' ὁ υἱός Σου κρινεῖ τὰ σύμπαντα ἀφύκτως.

Ἐὐδὴ ἦ.

Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Γέμει μου ἐκ παντοίων τὸ σῶμα νοσημάτων, παρῆται τὰ μέλη ἔλεησον, ὦ Πάτερ, σὸν πιστὸν ἰκέτην.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ

Ἀποροῦμαι θεραπείας βροτείας πάσης· λιπαρῶ σε θερμῶς τὸν προστάτην, πρόφθασόν με σῶσον, καὶ ῥωσίν μοι παράσχου.

Δόξα.

Καθικετεύω ἰλεώς μοι νῦν προσβλέψαν οὐρανόθεν ἰόμενος πάθῃ, πάνδεινα καὶ ῥύσαι κακώσεώς με μάρτυς.

Καὶ νῦν,

Ἰμῶ σε τὴν χερουβὶμ ὑπερτέραν, ὡς τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων τεκαῦσαν, λατρεύων εἰς αἰῶνας, Παρθένε, τῷ υἱῷ Σου.

Ἐὐδὴ θ'.

Κυρίως Θεοτόκον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἐλαύνεις τὰς ἀκρίδας, τὰ ζῶα ἐξιᾶσαι, παραδόξως τερατουργεῖ Πολύκαρπε, διὸ θερμῶς ἐκβοῶ Σοὶ τὰ πάθη μου ἴσσαι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἰάσεων κρατῆρα, ἀνελλιπῆ σὴν χεῖρα Ἱερομάρτυς τοῖς πιστοῖς προσέθηκε, ζωαρχικὴ ἢ χάρις· Σε μακαρίζομεν.

Δόξα.

Ὁχλούμενος παντοίαις, μάκαρ ταῖς βασάνοις, ὡς χαρίτων θεῶν τεμένει κατέφυγον ὦν με, μάρτυς διὰ τάχους, ῥύσαι, Πολύκαρπε.

Καὶ νῦν.

Σὲ πᾶσαι αἱ δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν ὑμνοῦσι, γενεαὶ δὲ πᾶσαι βροτῶν δοξάζουσι· Σοὺ ταῖς πρεσβείαις ῥησθήμεν Πάναγνε.

Καὶ εὐθύς, ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς·

Εἶτα.

Χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμὸς, χαίροις τῶν Συμυρταίων ἀντιλήπτωρ ὁ ἰσχυρὸς, χαίροις τῆς τριάδος ὁ θεὸς μυστολέκτης, δι' ἣν ὠλοκαυτώθης, μάρτυς Πολύκαρπε.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν εὐλαβῶς, τὴν πάντιμον χεῖρα, Πολυκάριπυ τοῦ ἀθλητοῦ, βροτῶν, φυτῶν, θερμμάτων, παντοίων ἐξωθοῦσαν, νόσων τε καὶ βλάβῃν, καὶ παρέχουσαν ἴασιν.

Τὸν ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἐν ἀσθενείαις ἐτοιμώτατον βοηθόν, καὶ ῥύστην ἐν πάσαις ταῖς ἀνάγκαις, εὐσεβοφρόνως τιμῆσωμεν.

Δεῦτε οἱ νοούντες καὶ ἐν δεινοῖς, πάθει τελοῦντες, ἀρυσώμεθα ἐκ πηγῆς, βλητούσης ἰαμάτων τὴν χάριν ἀένανον ἦν τοῖς πᾶσιν, ἐν πίστει προσκυνοῦσι παρέχει θαυμάσια.

Κράζομέν Σοι πάτερ, εὐκρινῶς, ῥύσαι ἐκ ἱπαντοίων, περιστάσεων σὸν λαόν, θερμῶς προσπεφυγότα τῇ σκέπῃ Σου τῇ θεῖα, καὶ τῶν παραπτωμάτων αἰτούμενον ἄφρον.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ, Πρόδρομε Κυρίου, ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Aug 489 648 30

